

Geef me de vijf

Vijftig jaar golfgeschiedenis van Joop van Duinhoven

Als redacteur van het vakblad Greenkeeper ben ik nu circa 10 jaar betrokken bij ontwikkelingen in de golfindustrie. En mij valt het altijd op hoeveel nieuwe soorten machines op de markt gekomen zijn. Als de ontwikkelingen na amper 10 jaar al zo enorm zijn, hoe moet het dan zijn voor iemand die heel zijn werkzame leven actief is geweest als greenkeeper. Met die achtergrond presenteren wij een interview met de nu 70-jarige Joop van Duinhoven, die in 1996 is gepensioneerd van de Hilversumsche Golf.

WO II

De bemoeienissen van Van Duinhoven met de Hilversumsche starten in de laatste periode van de Tweede Wereldoorlog. Omdat de jonge Van Duinhoven in die periode veel last heeft van astma komt er van schoolgang weinig terecht. Zijn buurjongen in die tijd wat geld bijverdient als caddy op de Hilversumsche en ook Joop probeert een baantje als caddy te veroveren. Zijn eerste sollicitatie als caddy mislukt overigens hopeloos. Een baan als caddy was in die tijd een gewilde bijverdiensdienst. En op een gemiddeld weekenddag stonden er soms wel 40 caddy's te wachten op hun beurt.

Amper 2 jaar na de bevrijding solliciteert Van Duinhoven opnieuw bij de toenmalige caddymaster Max van de Pas en wordt gelukkig wel aangenomen. Van Duinhoven: "In die tijd was ik door de week ook beschikbaar als caddy en daarom werd ik aangenomen. De caddymaster kreeg in die tijd fl. 1,00 voor ieder rondje. Fl. 0,70 daarvan ging naar de caddy, de rest mocht hij zelf houden. Als caddy kreeg je dan verder nog een vaste fooi van de golfer. Voor een jonge jongen was dat toen best veel geld. Maar de kunst was om een four-ball rondje te krijgen. Dat betekende 4 tassen op je rug. En dan het liefst midden in de zomer 2 of 3 keer op een dag." Eén keer per jaar stonden de caddy's in het middelpunt, namelijk op de laatste zondag van de golfweek als de caddy-

wedstrijd gespeeld werd. Eén keer heeft Van Duinhoven deze wedstrijd, waar het wedstrijdgeld door de leden bij elkaar werd gebracht, zelf gewonnen. Van Duinhoven: "Ik speelde toen nog niet zo heel lang, maar ik werd toen meteen op handicap 18 gezet."

Na zijn pensionering kreeg Van Duinhoven het recht om op de

Joop van Duinhoven, Bertus Koster, Hemmy Raven

Hilversumsche te blijven spelen. Van Duinhoven: "Ik speel nog steeds graag, maar het komt er zo weinig van."

Albert van Essen

Na een kleine 7 jaar als caddy rondgelopen te hebben op de Hilversumsche, wordt Joop van Duinhoven in het seizoen van 1954 voor een half jaar aangenomen als greenkeeper door de toenmalige hoofdgreenkeeper Albert van Essen.

Albert van Essen was de vader van Ben van Essen, die tot voor een paar jaar geleden nog in dienst was van de Hilversumsche.

Van Duinhoven: "Greenkeepers van nu snappen niet hoeveel handwerk er toen was. Bij de meeste greens hadden we veel last van Akkerberenklaauw. Om dat uit de green te halen, hadden we een soort harkjes gemaakt van een stukje van een oude spanzaag. Dan was je met vijf mensen de hele dag bezig om één green schoon te krijgen."

Van Duinhoven heeft niet meer meegeemaakt dat met het paard gemaaid werd op de Hilversumsche (rond '45). Wel kan hij zich herinneren dat de fairway gemaaid werd met een getrokken maaier met 3 kooien die achter een Duitse legerauto hingen. Later werd deze combinatie gewisseld voor een Massey-ferguson tractor met een gangmaaier met ijzeren wielen met spikes.

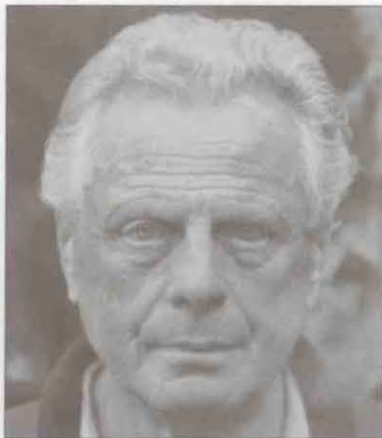
De greens werden in die tijd gemaaid met een Ransomes halfautomaatje. Het

ronsel van deze maaier werd aangedreven door een benzine motor. Maar de machine moest met handkracht geduwd worden.

Van Duinhoven: "Als je die machines iets te laag instelde, dan zat je met het ondermes constant op de grond en dan was het bijna niet te doen. Bertus van Essen, de hoofdgreenkeeper, riep dan wel: 'Joop je maait te hoog'. Maar als hij weg was ging je gewoon door."

In het midden van de vijftiger jaren werden de greens zo'n twee keer per week gemaaid. Per man kreeg je dan 9 greens toegewezen en een van de twee maaide de oefengreens.

In het begin moest Joop van Duinhoven de greensmaaier met de hand van green naar green duwen. Van Duinhoven: "Ik had meestal de greens dichtbij, dus hoefde niet zo ver te lopen. De baancommissaris vond toch op een gegeven moment dat het allemaal teveel tijd kostte en toch kreeg ik het oud bestelwagentje dat bij de Knorr gekocht werd, waar ik de greensmaaier in kon vervoeren."

Toen ik net caddy was, zei een van de golfers tegen mij: "Geef me de vijf". Ik heb nog vele jaren gehoord, dat hij daar echt geen hand mee bedoelde.

Backlappen

Maaimachines in de vijftiger jaren kenden nog geen mogelijkheid tot machinaal backlappen, dus dat werd dan met de hand gedaan. Het rondsel werd met een slinger handmatig teruggedraaid, terwijl er iemand gemalen amaril poeder gemengd met olie op het ondermes smeerde.

Af en toe testte je dan op een kracht of de kooi weer scherp was. Heel lang bleef de kooi sowieso niet scherp, want het gebeurde nogal eens dat er een losse spike in de kooi kwam. Spikes werden in die tijd zomaar los in het leer van de golfschoenen gedraaid en raakten dus heel snel los.

Uitgesproken herinneringen heeft Van Duinhoven ook aan de teemaaiër, een zelfrijdende Dennis.

Van Duinhoven: "Die Dennis woog minstens 1000 kg, dus je moest echt goed uitkijken om niet in het zand terecht te komen, anders kreeg je hem niet meer los. Ook de Dennis had geen mogelijkheid voor grasopvang, dus als er veel gras op de tee stond dan moest dat er met een berkenrijs veger vanaf geveegd worden."

Van Duinhoven: "Op een dag stond de toenmalige baancommissaris De Beer van Portugal mij met een stopwatch te klokken, hoe lang ik er over deed om de eerste green te maaien met die machine. Ik heb toen maar een extra lang rondje gemaaid. Niet snel daarna kregen we een 3-delige Jacobsen tee- en foregreen-maaiër waar we op konden zitten."

Beregening

Overbodig om te zeggen dat beregening

in de vijftiger jaren erg primitief was. Van Duinhoven: "Bij iedere green was een put geslagen, en we hadden een paar pompen die we daar op aan konden sluiten. Met wat slangen en een kikkertje moest je dan de greens zo nat als mogelijk proberen te houden. Maar op de hoge ruggen van een green was dat onbegonnen werk. Van Essen zei dan 'dat stuk van de green hoef je niet meer te maaien'."

Wat voor de greens gold, gold in nog sterkere mate voor de fairway. Deze werd natuurlijk helemaal niet beregend. Van Duinhoven kan zich van de zomer van 1969 of 1970 herinneren dat de fairway gedurende het hele seizoen maar één keer gemaaid werd, zo weinig groei was er.

Dressen

Op de Hilversumsche werd zoveel mogelijk zelf gemaakt, dus ook dressgrond.

Een boer uit de buurt bracht dan een aantal wagens zwarte grond, die vol rotzooi zaten.

Deze grond werd dan eerst gezeefd via een ronddraaiende buis van

Een handgereedschap uit de oude doos. Met een dergelijk gereedschap met holle penne werd een green belucht.

heel fijn gaas. Later werden de fairways gedresst met compost van de VAM. Van Duinhoven: "Wij wisten niet beter, maar het was beter dan die zwarte grond vol met stenen en andere rotzooi."

v.l.n.r.

Ben van Essen, Sjors de Vink, Joop van Duinhoven, Gerrit Okhuizen en Martin van Hurnen